Lekcja 7 14 listopada

SŁUCHAJCIE!

Tekst przewodni: 1 Kor 10,11.

Zakres studium: Lb 13,26-30; Jr 36,20-26; 2 Krn 36,15-16; Mt 23,30-35; 1 Kor 10,6-12.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Dotąd w lekcjach tego kwartału skupialiśmy się na odbiorze i przekazywaniu Bożych przesłań przez proroków. W tej lekcji zwrócimy uwagę na to, jak odbiorcy reagowali na przesłania proroków. Niestety, prorockie przesłania częściej były odrzucane niż przyjmowane. Zostało to opisane dla naszego napomnienia, abyśmy uczyli się na cudzych błędach i unikali ich. Ta lekcja pomoże nam zdobyć podstawę zrozumienia, dlaczego jedni akceptują, a inni odrzucają prorocką służbę Ellen G. White.

Część II: Komentarz

1. **Biblijni prorocy byli odrzucani, gdyż ich przesłania były odrzucane.** Na przestrzeni wieków Boży prorocy doświadczali wrogości, odrzucenia, a nawet przemocy ze strony tych, których mieli prowadzić. Na przykład, Mojżesz znosił nieustanny sprzeciw ze strony Izraelitów, którzy obwiniali go o wszystkie trudności związane z życiem na pustyni (Lb 14,4-11). Podobnie ostrzeżenia Jeremiasza były raz po raz lekceważone i wyszydzane. Król Jojakim, by uciszyć Boże przesłanie, dopuścił się nawet spalenia zwoju napisanego przez proroka (Jr 36,20-26). „Prorocy nie byli abstrakcyjnymi filozofami mającymi do czynienia z ezoterycznymi zagadnieniami dalekimi od rzeczywistości codziennego życia. Wzywali ludzi do autentycznej pobożności, prawego postępowania i pokładania ufności w Bogu zamiast w swoich znajomościach i stanie posiadania. Niestety, odrzucenie przesłania prowadzi do odrzucenia posłańca" (Eric J. Tully, *Reading the Prophets as Christian Scripture: A Literary, Canonical, and Theological Introduction*, s. 111).

Ten wzorzec odrzucenia trwał przez całe dzieje Izraela (2 Krn 36,15-16; Mt 23,34-37). Nawet Jezus, największy Prorok, został odrzucony i ukrzyżowany. Odrzucanie Bożych posłańców świadczy o ludzkiej skłonności do wypierania niewygodnej prawdy. Jednak Bóg w swoim miłosierdziu nadal posyłał proroków, by wzywali Jego lud do skruchy. Fakt, iż byli lekceważeni i prześladowani, nie umniejszał prawdziwości ich przesłania, a jedynie podkreślał niechęć ludzi wobec poddania się woli Bożej.

2. **Biblijne świadectwo odrzucenia proroczych przesłań zostało dane, abyśmy uczyli się na błędach dawnego ludu Bożego i unikali podobnych błędów.**

W 1 Kor 10,6-12 Paweł ostrzega wierzących przed powtarzaniem błędów, jakie popełniali Izraelici podczas wędrówki po pustyni. Apostoł wykorzystał dzieje Izraela jako przykład tego, jak lud Boży, mimo doświadczanych błogosławieństw, popadał w bałwochwalstwo, niemoralność, wystawianie Boga na próbę i szemranie przeciwko Niemu, za co buntowników spotykały słuszne kary. Paweł podkreślił, że te wydarzenia służą jako ostrzeżenie dla wierzących, wzywając ich do wierności i uświadamiając im, że nie są odporni na upadki. Apostoł zakończył wnioskiem, iż ci, którzy sądzą, że stoją mocno, powinni uważać, by nie upaść, a zatem potrzebują pokory, czujności i polegania na Bogu, by dochować Mu wierności.

Kiedy Paweł napisał, że tamte wydarzenia zostały „zapisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków" (1 Kor 10,11), miał na myśli to, że wierzący w jego czasach - a szerzej wszyscy chrześcijanie - żyją w decydującym okresie historii odkupienia, kiedy wcześniejsze działania Boga dla Jego ludu służą jako ważna lekcja dla współczesnego ludu Bożego. Kulminacja Bożego planu w Chrystusie wkroczyła w finalną fazę poprzedzającą ostateczne spełnienie, co nadaje przestrodze szczególne znaczenie. Paweł wzywa wierzących do czujności, wierności i polegania na Bogu, przypominając nam, że jesteśmy odpowiedzialni za to, jak przyjmujemy lekcje z przeszłości, kiedy przybliża się nastanie królestwa Bożego.

3. Ellen G. White doświadczała odrzucenia jej prorockich przesłań podobnie jak biblijni prorocy, ale tak jak oni, pozostała wierna Bogu. Podczas swej prorockiej służby w Kościele Adwentystów Dnia Siódmego Ellen G. White wielokrotnie doświadczała opozycji. Ze strony wielu członków Kościoła doznawała otwartego odrzucenia jej przesłań i wykręcania znaczenia jej świadectw. Raz po raz spotykała „ludzi kwestionujących świadectwa, wynajdujących w nich błędy i dążących do tego, aby odciągnąć ludzi spod ich wpływu" (Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2008, s. 44).

Od pierwszych dni jej prorockiej służby wielu ludzi odchodziło z Kościoła i zakładało zorganizowaną opozycję wobec jej działalności. W 1868 roku, po wymienieniu elementów pozytywnego oddziaływania prorockiej służby Ellen G. White, Uriah Smith opisał ataki przeciwko jej wizjom i świadectwom podejmowane do

tamtego czasu: „Jednak wbrew wszelkim dobrym owocom, jakie można przytoczyć na ich [wizji i świadectw] poparcie, wbrew całej niewinności i braku nawet pozoru zła, jaki można byłoby im zarzucić, wszędzie napotykają na zagorzały sprzeciw. Są traktowane ze ślepym uprzedzeniem, usilną nienawiścią i złośliwą goryczą. Ludzie zeświecczeni i odstępcy z różnych wyznań łączą się w ogólnym potępieniu dla nich, uciekając się do złorzeczenia i przemocy. Wielu ludzi jest w stanie dużo poświęcić, byle wymierzyć im nieuprawniony i złośliwy cios" (Uriah Smith, *The Visions of Mrs. E. G. White: Manifestation of Spiritual Gifts According to the Scriptures*, Battle Creek 1868, s. 8).

W 1883 roku Ellen G. White potwierdziła słowa Smitha w jednym ze swoich świadectw: „Od początku mojego dzieła byłam ścigana przez nienawiść, wyrzuty i fałsz. Nikczemne zarzuty i oszczercze doniesienia były chciwie gromadzone i szeroko rozpowszechniane przez buntowników, formalistów i fanatyków. (...) Ta walka była prowadzona przez blisko czterdzieści lat" (Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2008, s. 66).

Dudley M. Canright, wieloletni adwentystyczny kaznodzieja, opuścił Kościół w 1887 roku i rozpoczął agresywną kampanię przeciwko adwentystom dnia siódmego, którą kontynuował przez ostatnich trzydzieści lat swojego życia, atakując szczególnie Ellen G. White w swojej książce zatytułowanej *Life of Mrs. E.G. White, Seventh-day Adventist Prophet: Her False Claims Refuted* ([Życie E.G. White, prorokini adwentystów dnia siódmego. Obalenie jej fałszywych twierdzeń] Salt Lake City 1998; Cincinnati 1919).

Canright wywarł istotny wpływ na krytycyzm wobec adwentyzmu dnia siódmego i służby Ellen G. White, nadając kształt opozycji, która trwa do dziś. Jego książki nadal były rozpowszechniane po jego śmierci i używane przez ewangelikalnych krytyków do klasyfikowania adwentyzmu dnia siódmego jko sekty aż do połowy XX wieku. W latach 70. XX wieku wpływ Canrighta ponownie dał o sobie znać, tym razem w formie krytyki akademickiej będącej echem jego pierwszych oskarżeń o plagiatorstwo. Pod koniec lat 90. XX wieku krytyka Ellen G. White rozprzestrzeniła się globalnie za pośrednictwem internetu, a książka Canrighta stała się powszechnie dostępna. Pisma Canrighta nadal wywierają wpływ dostępne za darmo w sieci oraz w postaci reprintów i rozgrzewające współczesne dyskusje (więcej o Canrighcie, zob. Jud Lake, *Ellen White Under Fire*, s. 45-84).

W 1906 roku Ellen G. White zapisała swoje przewidywania dotyczące krytycyzmu wobec niej, jaki będzie się pojawiał w przyszłości: „Spodziewam się teraz, że długa lista fałszywych wypowiedzi zostanie przedstawiona światu, i że kłamstwo na kłamstwie, nieścisłość na nieścisłości, które szatan zrodził w umysłach indywidualnych osób, zostaną przez niektórych przyjęte jako prawda. Pozostawiam jednak moją sprawę w rękach Boga, a ci, którzy znają praktykę mojego życia, nie przyjmą tych kłamstw, które są wypowiadane" (Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 3, Radom 2011, s. 315).

W swojej wspomnianej wcześniej książce Uriah Smith odpowiedział na krytykę skierowaną przeciwko Ellen G. White zwracając uwagę czytelników na cztery rodzaje owocu jej profetycznej służby w Kościele. Podkreślił, że prorocka służba Ellen G. White przyniosła cztery fundamentalne korzyści ludowi Bożemu. Po pierwsze, podnosi ona najwyższe standardy moralne, obnaża grzech, ostrzega przed szatańskimi zwiedzeniami i zapobiega fanatyzmowi. Pisma Ellen G. White ujawniają ukryte przejawy zła, chronią Boże dzieło głoszenia prawdy oraz inspirują do poświęcenia się Bogu i świętości serca. Po drugie, pisma te prowadzą ludzi do Chrystusa, przedstawiając Go jako jedynego Zbawiciela i wzywając wierzących do podążania za Jego świętym przykładem. Po trzecie, kierują czytelników do *Biblii*, uznając ją jako natchnione Słowo Boże i wzywając do pilnego jej studiowania jako najważniejszej reguły wiary i praktyki. Wreszcie, przynoszą pocieszenie i wzmocnienie, podtrzymują słabych, podnoszą zniechęconych i niosą pouczenie w zwątpieniu. Pisma Ellen G. White konsekwentnie głoszą sprawiedliwość, nigdy nie popierają zła ani nie obniżają standardów moralnych. Nikt, kto kieruje się nimi, nie zostanie przez nie doprowadzony do grzechu, a ci, którzy czytają je regularnie, są inspirowani do wierności i poświęcenia się Bogu (zob. Uriah Smith, *The Visions of Mrs. E.G. White*, s. 6-8). Te cztery rodzaje owocu przejawiały się przez całą służbę Ellen G. White aż do jej śmierci w 1915 roku.

Tak więc podobnie jak biblijni prorocy przed nią Ellen G. White doświadczała osobistych ataków i odrzucenia w swojej prorockiej służbie. Jednak pozostawiła po sobie trwałe dziedzictwo, które jest równie cenne dla nas jak dla pierwotnych odbiorców.

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Dlaczego ludzie odrzucają Boże przesłania, kiedy te stanowią wyzwanie dla ich wierzeń i postępowania? Jak możemy się upewnić, że nie będziemy popełniać tego rodzaju błędów?
2. Mojżesz, Jeremiasz i inni prorocy doświadczali odrzucenia i wrogości. Jak powinniśmy reagować, kiedy napotykamy opozycję głosząc Bożą prawdę?
3. Jezus, największy Prorok, został odrzucony i ukrzyżowany. Jak Jego przykład zachęca nas do wierności wbrew trudnościom?

4. Paweł stwierdza w 1 Kor 10,6-12, że powinniśmy uczyć się na błędach Izraelitów. Jakie lekcje płynące z ich upadków powinniśmy stosować w naszym życiu?
5. Jak możemy zachować pokorę i czujność, aby nie powielać błędów poprzednich pokoleń?
6. Jak studiowanie historii pomaga nam rozpoznać i odeprzeć pokusę kompromisu w sprawach wiary?
7. Jak biblijni prorocy, Ellen G. White doświadczała odrzucenia. Jak powinniśmy reagować, kiedy Boże kierownictwo jest krytykowane i błędnie rozumiane?
8. Jak ci, którzy wysoko cenią prorocką służbę Ellen G. White, powinni reagować na agresywną i wrogą kampanię przeciwko niej prowadzoną w internecie?
9. Jakie źródła możemy wykorzystać, by celnie i zgodnie z wiarą odpowiedzieć na zarzuty podnoszone przez krytyków Ellen G. White?
10. Czego możemy się nauczyć z wytrwałości Ellen G. White mimo opozycji?
11. Uriah Smith opisał cztery podstawowe rodzaje owoców służby Ellen G. White (standardy moralne, prowadzenie ludzi do Chrystusa, wywyższanie *Biblii* oraz wspieranie wierzących). Który z tych elementów najsilniej wpływa obecnie na twoją wiarę?
12. Jak opisałbyś przejawiające się w twoim życiu owoce czytania publikacji Ellen G. White?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych".
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji":**
  https://adwent.pl/czas-misji

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia